

KRISTENT

Perspektiv

Opstandelsen: Hvad betyder den for vort liv her og nu?

Vi fortsætter vores tema om opstandelsen
med to nye artikler. Side 2-6.

Jobs Bog kap. 42: Klage vendt til glæde	6
De hellige byer: Navne der peger frem mod Jesus	8
Taknemmelighed: Sig tak under alle forhold	10
Prædikerens Bog: Om vore ord og løfter	12
Fra Helvedes Blækhus: At bedømme os selv som vi er	15

Opstandelsen og fremtiden

Mellemtilstanden

Af Louis Nielsen

Når vi taler om Mellemtilstanden, mener vi den tilstand, vi befinder os i imellem det tidspunkt vort jordiske liv rinder ud her og den sidste basun lyder, og Herren stiger ned fra Himlen (se 1Thes 4:13-18).

Til den angrende røver, som hang ved Jesu side på korset, sagde Jesus: "Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis" (Luk 23:43). Forstået helt ligefremt må det betyde, at Jesus vidste, at om ikke længe ville han være i Paradis, og at røveren ville være med ham der.

Paradis er der, hvor de hensovede hellige er i Guds nærhed. Paradis er lig Eden, som vi kender fra Bibelens første kapitler (ordet "Paradis" forekommer ikke i Det Gamle Testamente; ordet er et låneord fra persisk).

Jesus var altså efter sin død i Paradis. Han havde ikke helt forladt denne jord, men vender tilbage ved flere lejligheder. Paulus oplevede at blive borttrykket til Paradiset; men

hvad han oplevede her, havde han ingen bemyndigelse til at tale om (se 2 Kor 12:2-5). Paulus taler om at "have hjemme hos Herren" (2. Kor. 5:8).

At være i Paradis og at være hjemme hos Herren må forstås som den samme tilstand. I Fil 1:23 taler han om "at være sammen med Kristus". Det er, hvad mellemtilstanden er for den, som hører Kristus til. Vi tror altså, at i samme øjeblik vore øjne lukkes her, så er vi hjemme hos Herren, er sammen med Kristus, er i Paradiset.

Herlighedslegemet

Det er ikke det samme som opstandelsen og iklædningen med det nye legeme, herlighedslegemet, som først finder sted, når Herren kommer i herlighed (1 Thes 4; 1 Kor 15:42-58; Fil 3:21). Men i 2 Kor 5:1-5 ser det ud som om, at opstandelseslegemet allerede venter os at iføre os i samme øjeblik "teltboligen" her rulles sammen og lægges bort.

Det er ikke nemt at udrede, for af

Thessalonikerbrevet og kapitel 15 af 1 Korintherbrev fremgår det tydeligt, at iklædningen med opstandelseslegemet først finder sted den dag basunen lyder, ærkeenglen lader sin røst høre og Herren stiger ned fra Himlen.

Så den gængse opfattelse må stadig stå ved magt, nemlig at, når vi dør, går vi umiddelbart hjem til Herren og er med ham og hos ham i Paradiset, og først den dag genkomsten finder sted, iklædes vi, sammen med de, som lever den dag, opstandelseslegemet, det legeme hvori vi herefter skal leve og kendes i evighed.

Mere kan vi ikke sige om mellemtilstanden, og vi har kun talt om mellemtilstanden for dem, som dør i Kristus.

Mellemtilstanden for dem, som dør uden for ham, er en helt anden historie, som vi ikke vil tage op her. Megen af den salighedsmetaforik, vi kender fra Det Gamle Testamente og fra billederne i Johannes' Åbenbaring, vil vi også kunne overføre til Mellemtilstanden, som reelt er forgården til den kommende herlighed.

Antikrist

“Antikrist” er en flerhed af personer, og først når de sidste tider endegyldigt er inde, kan vi tale om den endegyldige manifestation af antikrist, endetidens Antikrist, som alle tilsynekomster har indeholdt et element af i sig.

Antikrist er ikke Satan, men er satanisk i sin oprindelse og fremfærd. Paulus omtaler Antikrist som ”den lovløse” og hans komme som ”Satans værk” (2 Thes 2:9 ff.).

Antikrist har fra begyndelsen ønsket at indtage Guds plads. Allerede apostlen Johannes kunne vidne om, at ”mange antikrister er trådt frem” (1 Joh 2:18-20). For ham er disse de falske lærere og profeter, som benægtede sandheden om hvem Jesus var, og ledte mennesker bort fra sandheden.

Jesus pegede også på Antikrist, da han talte om ”Ødelæggelsens Vederstyggelighed” (Matt 24:15). Antikrist har altså en lang historie bag sig. Vi går næppe galt i byen, hvis vi associerer ham med Slangen, som i Eden førte vores første forældre på afveje.

Antikrist afbildes i Johannes’ Åbenbaring som en af personerne i triumviratet af Djævelen (”Dragen”), Dyret fra havet (Antikrist) og dyret fra jorden (den falske profet) (Åb 12 og 13), altså en diabolisk efterligning og kopi af Treenigheden.

I denne falske treenighed indtager Antikrist (Dyret) den plads Jesus indtager i den sande Treenighed.

Antikrist hader den sande Kristus, og han hader kirken, Guds folk. Og det mål, han har sat sig, er at få udryddet alle, som bekender Jesu navn, for selv at modtage den hyldest, som alene tilkommer Gud.

Paulus nævner, at tiden for hans endelige åbenbarelse endnu ikke var inde, da han skrev sit brev til Thessalonikerne, og at det skyldes, at noget eller nogen ”Holdt igen” (2 Thes 2:6).

Vi ved ikke, hvad Paulus har ment med de ord, men hans læsere har vidst det. Ordene synes med forsæt at være udtrykt kryptisk. Det har naturligvis åbnet for en ladeport af gætterier, uden at vi er kommet svaret nærmere.

Hindringen for Antikrist

Generelt kan vi sige, at Gud er denne verdens absolutte hersker, og intet vil få lov til at ske uden Guds udtrykkelige vilje. Antikrist får ikke lov til at udfolde sin fulde og onde hensigt, førend Gud giver ham lov. Han må pænt vente på Guds tid.

Hindringen, Gud har stillet i vejen for Antikrist, må først tages væk, før Antikrist kan træde frem.

Nogle har ment, at Helligånden er hindringen - og først med Helligåndens borttrykkelse fra jorden med kirkens borttrykkelse er vejen for hans fremtræden åbnet.

Det er den dispensationalistiske tolkning. Andre har ment, at det, som holder igen, er den lovlige myndighed, og først når den er sat fra magten, og lovløsheden og anarkiet råder, vil tiden for Antikrists fremtræden være inde. Den forklaring har vor støtte.

Vi mennesker håber til stadighed på en bedre verden, og vi tror, det står i vor magt at skabe den. Den myte har for alvor fået fodfæste i tiden efter renæssancen og i vor tid med dens

teknologiske, medicinske og velfærds-mæssige landevindinger.

Men det er kun en begrænset del af menneskeheden, som oplever det sådan, andre oplever kun krig, sygdom og en stadig større fattigdom.

For dem er verden uden håb. Og hvor vi så ellers er sat på kloden, så er døden stadig den ultimative udgang for os alle. En mere ydmyg tilgang til hvor kort vor magt og vor vilje til en anden verden rækker, ville klæde os alle.

Vi kan undre os over, at Antikrist kan have en sådan magt til at forføre mennesket.

Paulus forklarer det med, at ”de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst” (2 Thes 2:10).

Evangeliet er vort eneste værn mod at blive forført. Tragisk nok er der mange mennesker, som nægter at tro evangeliet, fordi de nægter at gå ind under det gudsherredømme, som evangeliet kalder os til.

De vil være herrer i deres eget liv, og med hele deres viljestyrke sætter de alt ind på, at Gud ikke er til, og ønsker også at se den samme holdning fremmet hos alle andre.

Det er det, som giver Antikrist hans muligheder. De fortæller en sørgelig historie om vore hjerters hårdhed og kulde, når Antikrist får så gode muligheder til at føre os med i sit oprør og sit fordærv.

Kristne har intet andet våben mod Antikrist end at ty til ”Lammets blod” og ”følge Lammet, hvor det end går, men det er også vejen til sejr.

Dommen

Gud er alle menneskers dommer, ja han kaldes ”jordens dommer” (Sl 94:2).

I Det Nye Testamente understreges det, at ”Faderen har overdraget hele dommen til Sønnen, for at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen” (Joh 5:23). Men det primære formål med Jesu komme var ikke, at han skulle ”dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham” (Joh 3:17-18).

Jesu opstandelse er en appel til mennesker om at omvende sig, men kommer også til at understrege den kommende dom (ApG 17:31).

Det Nye Testamente er meget klar i sit vidnesbyrd om, at den, som ”hører Jesu ord, og tror Ham (Faderen), som udsendte ham, kommer ikke for dommen, men er (allerede) gået over fra døden til livet” (Joh 5:24).

Den, som tror, er retfærdiggjort og har fred med Gud (Rom 5:1 f.), er blevet ”forligt med Gud” (2 Kor 5:17 ff.), har fået Helligånden, er blevet et ”Guds barn”, og har ”det evige liv”. Hun og han er ”i Kristus”, og der er ”ingen fordømmelse” (Rom 8:1), som venter den, der er i Kristus.

Den store dom, som venter ved tidernes ende, er på den måde et velsignet afsluttet kapitel for de kristne.

Alligevel siger Paulus klart, at vi skal ”jo alle stå frem for Guds domstol” og ”hver for sig” skal vi ”aflægge regnskab over for Gud” (Rom 14:10-12). Flere af Jesu lignelser handler også om denne regnskabsaflæggelse”.

Paulus taler også om, at ”vi alle skal fremstilles for Kristi domstol, for enhver kan få igen for det, han har gjort her i livet, hvad enten det er godt eller ondt” (2 Kor 5:10; se også 1 Kor

3:13-15). Endelig tales der i Åb 20:11-15 om den store hvide trone og om dommen på den yderste dag.

Nogle mener, at der er en tidsmæssig adskillelse mellem disse domme, men det er ikke sikkert. Det, der betones er, at Gud og Jesus Kristus er dommeren, og at vi kommer til at skulle gøre rede for vort liv, både nu og på den yderste dag.

Men for den, som er i Kristus, er alle de fordømmende aspekter af dommen, alt det, som forbinder dem med Guds vrede og med fortabelsen; det er alt sammen taget bort med Jesus, som bar vor synd og døde i vort sted.

Regnskabsaflæggelsen for vort liv er der stadig og med den mulighed for både ris og ros. Dette fortælles os ikke for at gøre os bange, men for at give os mulighed for seriøst at gå vort liv efter i sømmene og gøre op med os selv om ”vi sætter en ære i at være ham til behag” (2 Kor 5:9), og ”agtede vi på os selv blev vi ikke dømt” (1 Kor 11:31).

Når vi en dag træder frem for Guds domstol eller for Kristi domstol er det ikke kun for at høre om alt det forkerte, vi har gjort. I høj grad er det også belønningens og berigtigelsens dag; den dag, hvor uret rettes og sættes på plads, hvor alt bliver vurderet efter dets sande værdi, hvor Herrens glæde skal varme vore hjerter, og hvor vor Herres uendelige livsalighed ligger foran os for os at nyde i tid og evighed.

I den almindelige forståelse af dommen ved Den Store Hvide Trone (Åb 20), som er gængs imellem os, forstås det, at alle, som fremstilles dér, hører til, hvad man kunne kalde ”fortabelsens æt”, og at ingen vil blive

frelst.

Det er imidlertid et åbent spørgsmål, om teksten lader sig forstå således. Hvad menes der med ”Og hvis nogen ikke fandtes indskrevet i livets bog, blev han styrtet i ildsøen” (Åb 20:15)? Forudsætter det ligesom ikke, at nogen fandtes indskrevet. Jeg ved det ikke, og vil heller ikke være dogmatisk omkring det. Almindelig ydmyghed mener jeg tilskynder os til forsigtighed.

Gud er dommeren, og han er både retfærdig og barmhjertig og ser med en klarhed, vi ikke ser, og trænger derind, hvor vi ikke kan trænge ned.

Hos ham er der ingen mulighed for fejlskøn, og personsanseelse findes ikke hos ham. For ham at dømme er at dømme fuldkomment retfærdigt. Så Gud har aldrig givet retten til at dømme fra sig, men lagt den i Jesu hænder, og her hviler den trygt.

Vi er ikke universalister. Ikke alle bliver frelst; og ikke alle ønsker at lade sig frelse. Om det så er mange eller få, skal jeg ikke gøre mig klog på, men at det desværre nok er mange, synes Skriften ikke at lægge skjul på. For sådan er vore hjerter jo.

Men lovet være Gud og Guds store nåde og kærlighed i Kristus; der bliver også rigtig mange, som går ind i staden og får adgang til livets flod og livets træ (Åb 22:1 ff.).

Johannes’ Åbenbaring slutter med en appel fra Jesus om at komme:

”Og Ånden og bruden siger: ”Kom!” Og den, der hører, skal sige: ”Kom!” Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal få livets vand for intet”.

Åb 22:17.

Opstandelsen: Her og nu

Af Louis Nielsen

Men er vi døde med Kristus, tror vi, at vi også skal leve med ham. Og vi ved, at Kristus er opstået fra de døde og ikke mere dør; døden er ikke herre over ham mere. For den død, han døde, døde han fra synden én gang for alle. Det liv, han lever, lever han for Gud. Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. Rom 6:9-11.

Når I nu er oprejst med Kristus, så søg det, som er i himlen, hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd. Tænk på det, som er i himlen og ikke på det jordiske. I er jo døde, og jeres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, jeres liv, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed. Kol 3:1-4.

”Jeg lever, og I skal leve”. Sådan talte Jesus i sin store afskedstale til sine disciple (Joh 14:19).

Han taler her ikke kun om sin egen opstandelse, men også Guds folks opstandelse til et nyt liv ved troen på Jesus. Det er den side af opstandelsens liv, denne artikel handler om.

At Jesus lever og at vi skal leve betyder, at alle kristne har en erfaring af opstandelsen. ”De er gået over fra døden til livet”, siger Jesus i en af sine tidlige prædikener (Joh 5:24). Døden for os er indgangen til det evige liv og ikke indgangen til det evige mørke.

I Jesu død og opstandelse er den troendes status i forhold til døden ændret radikalt, ”så er vor død dog kun et blund, som vi fra søvnen kende” som

Grundtvig digter og fortsætter: ”og støvet om en liden stund får også ørnevinger”. Dette nye livssyn bliver en afgørende faktor i kristenlivet.

Da vi ”påkaldte Herrens navn” oplevede vi en frelsende kraft i dette navn (Rom 10:5-13), troen på evangeliet er virkelig ”Guds kraft til frelse, for enhver, som tror”. Jesu opstandelseskraft er et vidnesbyrd om, at han lever og skænker livet til os.

Vi oplever at få liv i Gud. At de ting, som før ikke gav mening, nu giver mening, at øjnene, som ikke så, nu ser, at hjertet, som var hårdt som sten, nu banker og slår i kærlighed til livet, som Jesus os vandt.

Helligåndens nye liv

Frelsesglæde er nu vor basale oplevelse; skyer kan komme for, anfægtelser, tvivl og sorg, men Helligånden i os vil forvisse os om, at vi trods disse følelser er ”af Guds Faders små”, at vi er i Kristus og hører ham til.

Helligåndens komme bygger på Jesu opstandelse og herliggørelse hos

Gud; først da det havde fundet sted, kunne Helligånden sendes til Guds folk. Helligånden skænkes personligt den enkelte troende, ingen sand troende er uden Helligånden, men Helligånden er også virksom i kirken.

Helligånden fører os individuelt såvel som kirke ind i den nye tidsalder, ja Helligånden er en førstefrugt af det kommende liv. Helligånden udruster og styrker til tjeneste; Helligånden er også afgørende for kirkens og den enkelte troendes bønsliv, som har fået tilført noget helt nyt, fordi Jesus nu træder frem for os foran Faderen.

Et nyt liv begynder at tage form i os, hvis fulde mål er at forvandle os til fuldkommen lighed med Jesus i hans herlighed. Det sker ikke lige her og nu, men tager resten af livet, og undervejs vil mange af os opleve, at vi synes at stå fjernere fra det, end da vi kom til tro.

Så helt ligetil er det ikke det med at ”se på sig selv, som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus” (Rom 6:11).

Men, insisterer Paulus, det er faktisk, hvad der er hændt med os. Sådan har Gud villet det; han så os i Kristus, da Kristus døde for os på korset, og vi døde med ham. Han understregede det for os, da vi blev døbt, hvor vi ”blev begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et helt nyt liv” (Rom 6:4).

Det er sådan, vi skal se på os selv herefter, siger Paulus. Det gamle liv døde med Kristus og et nyt liv begyndte. Det er det nye liv, vi skal leve med et klart nej til syndens liv og klart ja til

det nye liv i Kristus.

I praksis ved vi af smertelig erfaring, at så let går det ikke; vi har stadig vore kampe, hvor synden vinder, men det ændrer ikke ved, hvad Gud har gjort. Alligevel kan vi se på os selv som ”døde fra synden, men levende for Gud i Kristus Jesus”.

Det er et spørgsmål om tro og om at leve på det nye grundlag, som opstandelsen har bragt os, men også et spørgsmål om åndelig disciplin (se 1 Kor 9:19-27; Fil 3:7-11), altså opøvelse ved Helligåndens vejledning og hjælp (Rom 8:12-13; Gal 5:16-18).

Jesu opstandelseskraft oplever vi

gennem det mod, den styrke og fornyelse, den bringer os, og det ikke kun på det mentale, åndelige område, men endog på det fysiske.

Døden er stadig en virkelighed, men alligevel har vi fremtiden for os; vi har vished om at ”være gået over fra døden til livet”, vished om at høre Kristus til, være hans ejendom, uadskillelig fra hans kærlighed. Vi ved, at som vi har båret Adams billede, skal vi bære Hans, Herrens Jesu billede.

Håbet oplever vi som en levende kraft, som bringer mod, trøst og glæde. Og når vi oplever dødens nærhed ved, at venner og kære dør, så har vi en fred

fra Gud, som forvisser os om at høre ham til også i døden. Hverken vi selv eller den af vore kære, vi tager afsked med, er slettet ud af Guds kærlighed, men tværtimod nu er i Guds kærligheds nærhed, hjemme hos ham.

Jesu opstandelses nærhed oplever vi også i, at han stadig fornyer sit skaberværk og lader sit forsyn råde. Så på mange måder oplever vi opstandelsens nærhed og virkelighed i dagliglivets trummerum. Et vigtigt aspekt af opstandelsens virkelighed oplever vi i kirken og i kirkens liv, men for at få det med, må vi vist skrive en artikel mere.

Klage vendt til glæde

afslutningen på Jobs Bog - kap 42 - 6. del

Herren til Elifaz fra Teman: ”Min vrede er flammet op mod dig og dine to venner, fordi I ikke har talt sandt om mig, sådan som min tjener Job har gjort. Tag derfor syv tyre og syv væddere, og gå hen til min tjener Job, og bring et brændoffer for jer selv. Så skal min tjener Job gå i forbøn for jer. Jeg vil bønheøre ham og undlade at bringe jer i vanære. I talte jo ikke sandt om mig, sådan som min tjener Job gjorde.” Så gik Elifaz fra Teman, Bildad fra Shua og Sofar fra Na'ama hen og gjorde, hvad Herren havde pålagt dem, og Herren bønheorte Job.

Da Job gik i forbøn for sine venner, vendte Herren hans skæbne og gav ham dobbelt så meget, som han før havde haft. Jobs Bog 42:7-10.

Af Carsten Thomsen

”I talte jo ikke sandt om mig, sådan som min tjener Job gjorde”.

Det er i sandhed overraskende ord fra Gud. For disse ord kommer efter Guds reprimande af Job i de foregående kapitler - og Jobs dybe anger over at have talt om ting, han ikke forstod sig på - efter at Job igennem hele bogen havde klaget til Gud og ja i endnu højere grad havde anklaget Gud, fordi

han havde ”skjult” sig og forholdt sig tavs.

Job sagde mange forkerte ting om Gud. Og han fik tegnet et billede af Gud, som en barsk, utilnærmelig, fjern Gud, der stort set var ligeglad med, at den troende led og havde det svært.

Job fik læst og påskrevet af Gud, da han viste sig i stormen - men det er ikke alt, hvad Gud har at sige. For Job glædede Guds hjerte. Gud elskede Job. Han fremhævede denne mærkelige

mand. ”Hans lige findes ikke på hele jorden; han er en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holder sig fra det, der er ondt.”

Gud holdt af Job, fordi han lagde alt frem for ham. Job sagde ikke bare det til Gud, som vennerne ville have, han skulle sige, eller som han troede, Gud ønskede at høre. Job fortalte nøjagtigt det, som var i hans hjerte.

Men selv om Gud tog alt fra Job, så var der en grænse for Jobs anklager.

Han forbandede ikke Gud, han holdt fast i Gud, på trods af, at alt i hans følelser og erfaring fortalte ham, at Gud havde vendt sig imod ham og ikke ønskede at have med ham at gøre.

Jobs anklager chokerede ikke Gud - faktisk foretrak han Jobs vrede protester i stedet for Jobs venners pæne og letkøbte forsvar for Gud. For vennerne talte uden barmhjertighed og med en alvidende attitude begrænsede de i den grad Guds Almagt ved at påstå altid at kunne aflæse Guds motiver og planer og hensigter.

Der var i stedet en gennemskuelighed og ærlighed i Job, som Gud holdt af. Det var ikke "korrekt" det, Job sagde, men det var sandt i den forstand, at Job var ærlig omkring den lidelsessituation, som ikke gav nogen som helst mening for ham.

Han ønskede brændende et møde med Gud, men i sin begrænsede forstand og sit begrænsede forsyn, så kunne han ikke se ind i himlen og alt det, som skete der mellem Gud og Satan - og hans egen rolle i Guds planer.

En af de vigtigste ting, vi kan lære fra Jobs Bog er aldrig at give op. Aldrig at lade samtalen med Gud forstumme. Altid at holde fast i Gud på trods af det mørke, vi skulle befinde os i. Der er meget mere mellem himmel og jord, end vi aner - også når det handler om detaljerne i vores eget liv.

Det er vigtigt at huske på, at Guds

planer er over vores planer. Hvad vi beder om og ønsker i en svær situation er ikke altid det, Gud ønsker at gøre med os. Det, som sker i os er for Gud ofte langt vigtigere end det, der sker med os. Vort forhold til Gud, det at vi stoler på ham, no-matter-what.

Feel-good-end

I filmverdenen er der en genre, som bliver kaldt en "feel-good-movie". Dem holder de fleste af, for de ender godt. Jobs Bog har også en "feel-good" slutning.

Det er dyb ironi, at Jobs venner som i hele bogen legede "dommere" over for Job, nu har behov for Jobs forbøn. De har nu brug for at bringe brændofere for dem selv foran Herren og pænt vente på, at Job træder ind som mellemmand og beder for dem.

Det er dejligt her ved afslutningen af Jobs Bog at se, hvor hurtigt Gud er til at tilgive vennerne. Her er der ikke brug for årelange bodsøvelser. Guds nåde, godhed og barmhjertighed skinner klart igennem i dette sidste kapitel. I Guds håndsudrækning til Jobs venner, som bliver budt ind i varmen igen via Jobs forbøn.

Vi ser også her Guds overstrømmende velsignelse af Job, som får dobbelt op hældt ind over sit liv af venners trøst, umådelig rigdom, et langt liv og sønner og smukke døtre, børnebørn,

oldebørn og tip-oldebørn. Det skorter så sandelig ikke på Guds godhed - hvilket er en god reminder i de svære tider. Gud er stadig Gud, og Gud er stadig en god Gud. Uanset hvilken situation, vi befinder os i.

- Herrens stier er altid godhed og troskab for dem, der holder hans pagt og hans lov, står der i Salme 25:10.

Så lad os lade Bibelen tale for sig selv og aflevere denne "feel-good-ending" (Job. 42:11-17):

"Alle Jobs brødre og søstre og alle de, der tidligere havde kendt ham, kom hos ham og spiste sammen med ham i hans hus.

De viste deres medfølelse og trøstede ham på grund af al den ulykke, Herren havde bragt over ham. Og de gav ham hver en kesita og en næsering af guld.

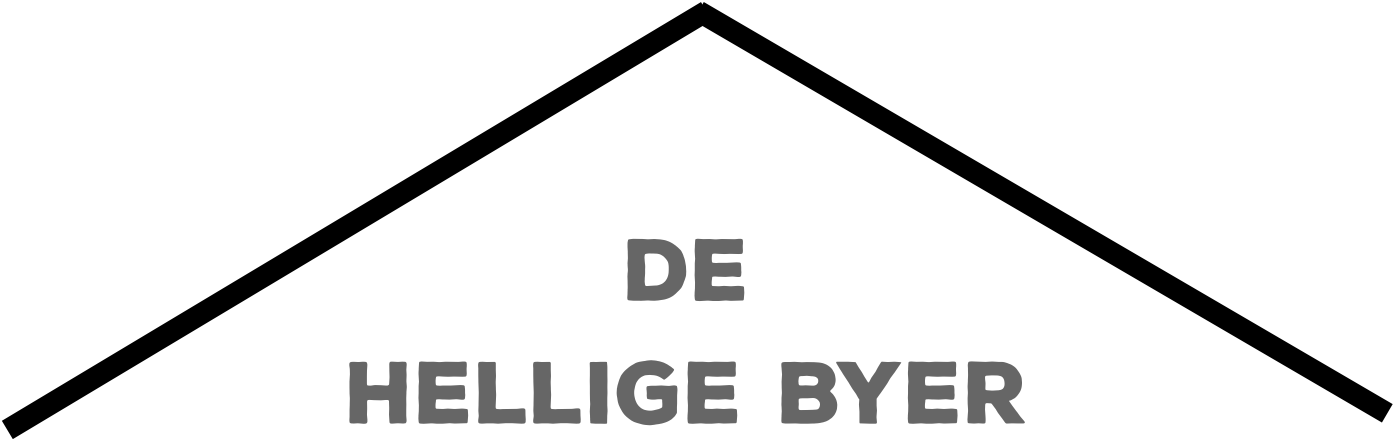
Fra da af velsignede Herren Job mere, end han tidligere havde gjort. Han fik fjorten tusind får, seks tusind kameler, tusind spand okser og tusind æselhopper.

Han fik syv sønner og tre døtre; den første kaldte han Jemima, den anden Kesia og den tredje Keren-Happuk. Så smukke kvinder som Jobs døtre fandtes ikke i hele landet, og deres far gav dem arvelod på linie med deres brødre.

Job levede endnu 140 år og så sine børn og børnebørn i fire slægtled. Så døde Job gammel og mæt af dage.

Besøg hjemmesiden

www.kristentperspektiv.dk

DE HELLIGE BYER NAVNE, DER PEGER FREM MOD JESUS

Af Helen Fuglsang Kock

Det fortælles om en videnskabsmand, at han nægtede at acceptere Guds eksistens indtil en modig kristen gav ham en udfordring: Prøv at læs bibelen med talværdier – og se så om du kan finde et system igennem hele bibelen?

Den gudsfornægtende videnskabsmand gik i gang med at læse Bibelen. Halvvejs igennem Det gamle Testamente måtte han konkludere, at han havde taget fejl. Han havde ikke regnet med, at Gud var så genial, og at Biblen også på den måde var fuldkommen og systematisk.

Videnskabsmanden så en talmæssig sammenhæng, der overbevisende gjorde det klart for ham, at intet menneske ville være i stand til at være så gennemført, som han blev overbevist om, at Gud suverænt måtte være!

Denne lille fortælling skal hjælpe os med at se på tilflugtsbyerne, som beskrevet i Josva 20. Der var seks tilflugtsbyer i alt. De tre var beliggende

på den vestlige side af Jordanfloden og de andre tre på østsiden ad Jordan. Byerne var nøje udvalgt – og antallet af dem, er nok heller ikke helt tilfældigt.

Hver by har en ordmæssig betydning, forstået på den måde, at de ved deres navn, fortæller os noget værdifuldt. I Josva 20:7 står der om byen Kedesh i Galilæa i Naftalis højland. Byens navn betyder ”et helligt sted”, Sikem i Efraims højland betyder ”skulder” på Hebraisk og Kirjat-Arba, det er det samme som Hebron, betyder ”du er her”.

I vers 8 står der om byerne øst for Jordan. Der var Betzer i ørkenområdet på Rubens territorium, der betyder ”mighty” på engelsk – og med flere ord kan det beskrives som ”mægtig, kraftfuld og stærk” på dansk. Så var der Ramot, som kan oversættes med ”højder” og endelig Golam, der betyder ”tjener”.

Sammenfatter vi nu disse ord og deres betydning ses noget i retning af: Et helligt sted, en skulder, du er her,

mægtig, kraftfuld og stærk, på højder og tjener.

Prøv at tænke på, når vi har brug for at flygte til et sted af flere forskellige årsager – så er disse beskrivende ord ikke uvæsentlige at stoppe op ved.

De rummer på en eller anden måde noget hvile og en guddommelig fred – og giver måske også en særlig hvile og fred for den, der søger tilflugt.

At søge ly hos Gud

Det, at søge tilflugt, læser vi om mange steder i såvel Det gamle som Det nye Testamente. Særligt kan nævnes steder i Salmernes bog fx beskrevet i Salme 11 hvor der står: ”Jeg stoler på Herren og søger hans hjælp. Hvorfor siger I: Flygt op i bjergene som en fugl.....”. Flere af tilflugtsbyerne var nøje udvalgte – de lå i højlandet. Oppe i ”højderne” jf. betydningen af Ramot.

Og på et helligt sted, hvor Gud er – det måtte da være fantastiske tilflugtssteder – sammenholdt i ordenes be-

tydninger. Videre i Salme 31:3b, står der: ”Vær du min fæstning og mit tilflugtssted” og v. 2 i samme Salme: ”Jeg søger ly hos dig, for du svigter mig aldrig”. Det sidste jeg vil nævne er et vidnesbyrd fra Salme 62:8: ”Det er Gud, der hjælper mig og giver mig ære. Han er mit værn og mit tilflugtssted”.

Den Gud, som vi taler om, og som vi kan søge tilflugt hos, er ”mægtig, kraftfuld og stærk” og hans væsen er at ”tjene” og betjene os med sin velsignelse, nåde og kærlighed.

Det var den Gud, som videnskabsmanden, som vi omtalte i indledningen, også fik øje på i mødet med Guds suverænitæt. Han blev overbevist om den levende Guds eksistens og genialitet.

Tilflugt til Jesus

At Gud genialt har tænkt og beskrevet netop seks tilflugtsbyer inviterer til, at man kunne spørge, hvorfor der kun var disse seks byer. Hvorfor ikke syv tilflugtsbyer, som billede på Guds fuldstændighed og perfektion? Svaret kunne være, at der ikke er noget **uden Kristus selv**.

Kristus er det perfekte og fuldkomne tilflugtssted. Han er vores **fuldkomne tilflugtssted**.

Hentet fra beskrivelser i Hebræerbrevet kan vi jo passende se på syv titler, der henviser til Kristus:

I Heb. 1:2 beskrives Kristus at være Herre over alle ting.

Heb. 2:10 står om Kristus, at han ”åbnede døren til vores frelse og skabte muligheden for, at mange mennesker kan opleve den herlighed, det er at blive Guds børn”.

I Heb. 3:1 beskrives, at Jesus var

apostel og er ypperstepræst for vor tro. Han var trofast over for Gud.

I Heb. 5:9-10 står: ..”at han blev ophav til evig frelse for alle, som adlyder ham, for Gud havde udvalgt ham til at være ypperstepræst for evigt efter Melkizedeks forbillede”.

Efterfuldt af den kærlige opfordring i Heb. 10:21: ”Da vi nu som Guds folk har en så fantastisk ypperstepræst, så lad os med et oprigtigt hjerte og i troens fast overbevisning gå ind i Guds nærvær”

Heb. 12:2-4 sætter slutteligt rammen for, at vi i kamp mod synden, må holde ud uden at miste håbet eller tabe modet – men have fokus på det fuldkomne **tilflugtssted** og opfordringen er klar:

”Lad os rette blikket fremad mod Jesus, som vores tro skal bygge på fra først til sidst. Ved at se frem til den glæde, der ventede ham, kunne han udholde skammen og døden på korset, og nu sidder han på tronen ved Guds højre hånd. Tænk på al den modstand fra syndige mennesker, som Jesus må-

PÅ ALLE MÅDER ER KRISTUS DEN FULDKOMNE OG VORES PERFEKTE TILFLUGTSSTED.

te kæmpe imod- så vil I også kunne holde ud uden at mistet håbet eller tabe modet. I jeres kamp mod synden er I jo endnu ikke nået dertil, hvor I har mistet livet”.

På alle måder er Kristus den fuldkomne og vores perfekte tilflugtssted. Alt er til for ham og til ham giver nu også en tydeligere betydning for os – for vi kan søge ham til alle tider og han vil altid være fuldkommen i ordet, i livet og i efterfølgelse!

At navnene på tilflugtsbyerne fik betydning kan også fortælle os noget om, at Gud tillægger navne værdi for os, af betydning og med et særligt sigte. Vi er også kaldet ved navn, og vi tilhører Ham, fordi vi er dyrebare, agtet og elsket, som det står i Esajas 43:

”Jeg kalder dig ved navn – du er min!”

Mon ikke videnskabsmanden hørte kaldet i mødet med den fuldkomne og perfekte, og lad os tage det til os, som var det sagt direkte, når vi søger Kristus – det fuldkomne tilflugtssted:

”Jeg kalder dig ved navn – du er min!”

“Sig tak under alle forhold”

Af Carsten Thomsen

Sig altid Gud Fader tak for alt i vor Herre Jesu Kristi navn.

Efeserne 4:20

I hverdagen går det sjældent op for os, at vi får en hel del mere end vi giver, og at det kun er med taknemmelighed at livet bliver rigt.

Dietrich Bonhoeffer

Det er vigtigt at sige tak. Det ved vi.

Vi forsøger at lære børnene gode manerer. Lille Brian, sig nu tak til onkel Bent for gaven. Det er uhøfligt efter at en har gjort os en tjeneste, så bare at ignorere vedkommende. Nej, selvfølgelig siger vi tak. Alt andet er uhøfligt - utaknemmeligt.

En kristen er en person, som siger tak og som har et taknemmeligt hjerte. At takke Gud er ikke bare noget en kristen engang imellem må mande sig op til. Det er ikke bare en tak her og der, for dit og dat. Taknemmelighed er en grundlæggende livsholdning. Det er en linse, hvorigennem vi bør se verden, som den er.

En kristen anerkender, at alt, hvad han er og alt, hvad han har fået skyldes Gud, som er den gode gavers giver.

“Jorden med alt, hvad den rummer, verden og dens beboere, tilhører Herren” (Salme 24:1). Vi tilhører ikke os selv. Vi tilhører Herren (Rom. 14:8).

Den samme tanke kommer frem i

Paulus' ord i 1. Kor. 4:7: “Og hvad har du, som du ikke har fået givet? Og når du har fået det, hvorfor er du da stolt, som om du ikke havde fået det givet?”.

Francis Schaeffer talte om, at som menneske, bør man bøje sig to gange for Gud. Vi må bøje os som skabninger og anerkende vor afhængighed af Gud, vores “skabthed”, at vi er begrænsede væsener, som er afhængig af Gud for hvert et åndedrag, vi tager.

Men vi må også bøje os moralsk, som syndere, der er uden undskyldning. Vi har behov for tilgivelse, barmhjertighed, nåde.

Vi kan faktisk slet ikke nærme os Gud på den rigtige måde, hvis vi ikke har en tak i hjertet. Salme 100:4: “Gå ind ad hans porte med takkesang, ind i hans forgårde med lovsang, tak ham, pris hans navn!”.

Et taknemmeligt hjerte anerkender

netop Gud for det, han er. Alle gode gavers Giver. Trofast og barmhjertig. Hver dag bør vi bøje os ind for Gud og takke ham for frelsen, for tilgivelsen, for brødet, for fællesskabet, for livet.

Utaknemmelighed

Det er netop dette, som en ikke-troende undlader og som er så alvorligt.

“For de kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte. De hævdede at være vise, men blev tåber” (Rom. 1:21-22).

Det liv, som de har fået fra Gud, den verden, Gud opretholder, den naturens skønhed, som de omgiver sig med, den føde, som spirer op og ender på bordet - det, tager de og river ud af Guds fremrakte hænder uden så meget som at ænse ham. Derfor er de tåber og formørket i deres hjerte. Uden forstand. Uden visdom.

Utaknemmelighed er en alvorlig anklage Gud kommer med flere gange i Skriften. Jøderne klagede til Moses over Herren. Den Gud, der lige havde reddet dem fra slaveriet i Egypten.

“Vore fædre i Egypten gav ikke agt på dine undere; de huskede ikke på din store trofasthed....Han frelste dem fra modstanderne, og befriede dem fra fjenderne. Da stolede de på hans ord og sang hans pris. Men de glemte hur-

tigt hans gerninger og ville ikke afvente hans råd....De murrede i deres telte og ville ikke adlyde Herren” (Salme 106).

Salmen er fyldt med israelitternes knurren. De glemte at sige tak. De glemte at lovsynge.

I evangelierne er der beretningen om de ti spedalske, der bliver helbredt, og kun én vender tilbage til Jesus for at sige tak. “Hvor er de andre?, spørger Jesus. En naturlig undren, for hvad er mere naturligt, når man lige er bleve helbredt end at takke mirakelmageren. Men nej, kun én kom tilbage.

Dagligdagens tak

Taknemmelighed starter om morgenen. “Tak Gud for hver en nyfødt morgen. Tak Gud for hver en dejlig dag”, synger vi i en sang (citeret frit fra hukommelsen). En afrikansk bøn begynder således: “Tak for at du vækkede os her til morgen”.

David takkede Gud om morgenen - også selvom han var drevet på flugt, da Saul prøvede at slå ham i hjel:

“Vågn op, min sjæl, vågn op, harpe og citer, jeg vil vække morgenrøden. Jeg vil takke dig blandt folkene, Herre, jeg vil lovsynge dig blandt folkeslagene. For din godhed når helt op til himlen, din troskab til skyerne” (Salme 57:9-11).

Vi beder ikke blot “Giv os i dag vort daglige brød”, men vi takker også for det brød, vi får. Der er mange, som går sultne i seng rundt om i verden. At vi får det daglige brød er ingen selvfølge.

G. K. Chesterton var en britisk journalist og katolik, som i den grad sprudlede af glæde over det liv, som Gud gav ham. Og han glemte ikke at sige Gud tak for hverdagens glæder. Som han et sted skriver.

“Du siger tak før måltidet. OK. Men jeg siger tak før operaen og koncerten. Og tak før jeg åbner en bog. Og tak før

jeg svømmer, maler, fægter, vandrer, leger, danser. Og tak før jeg dypper pennen i blæk.

Som Paulus siger i Kol. 3:17:

“Hvad I end gør i ord eller gerning, gør det alt sammen i Herren Jesu navn, og sig Gud Fader tak ved ham!”.

Tak i mørket

Det er her, det bliver svært. For hjertet har nemt ved at flyde over med taknemmelighed i livets stjernestunder. Men når mørket sænker sig er det vanskeligere at løfte hjertet i pris til Gud.

Det dur ikke med et forstillet og formelt tak, hvis hjertet i virkeligheden kun er fyldt med bekymring og angst.

Vi kommer til Gud med det, vi er fyldt af. Salmernes Bog er fyldt med klagesange over alle mulige ting - men dertil må siges, at de næsten altid ender med lovprisning og tak - eller at der er et element af tilbedelse og lovprisning i dem.

Jo, vi må komme med al vor nød til Gud, og har vi svært ved at sige tak, så må vi bede Gud om at give os “en salmetunge”, et taknemmeligt hjerte.

*Giv mig, Gud, en salmetunge,
så for dig jeg ret kan sjunge
højt og lydelig,
så jeg føle kan med glæde:
sødt det er om dig at kvæde
uden skrømt og svig!*

*Himlene din glans forkynde,
lad hver morgen mig begynde
dagen med din pris!
Og når aftenklokken ringer,
lad min sang på lærkevinger
stige ligervis!*

Det er robust hverdags-kristendom. Så for dig jeg ret kan sjunge, højt og lydelig, så jeg føle kan med glæde. Det bør være hjertets dybe ønske.

Gud forventer ikke, at vi skal sige tak for alting og for alt, hvad der sker med os og i verden. Djævelen, ondskab og synd er ikke gode ting. Det er ikke meningen, at vi skal takke Gud for tsunamien og for kræftknuden og det onde, som sker med os.

Paulus opfordrede i stedet de troende til at sige “tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus” (1. Thess. 5:18). Der er forskel på at takke Gud for alle forhold og så takke ham under alle forhold. Gud kan måske bringe noget godt ud af en dårlig situation - og vi kan takke Gud for de gode ting, som Gud kan virke ud af lidelse, men det er noget andet.

Paulus selv takkede i mørket. Da han og Silas blev smidt i fængsel, så knurrede de ikke mod Gud, men der i fangehullet takkede de Gud og sang lovsange. Og de andre fanger undrede sig.

Teologen Matthew Henry, der levede i 1600-tallet, blev engang udsat for et røveri. Da han i sin dagbog reflekterede over hændelsen kom det sådan frem.

- Lad mig være taknemmelig, Herre, for det første, fordi jeg aldrig er blevet røvet før; for det andet, for selvom de tog min pung, så tog de ikke mit liv; for det tredje, for selvom de tog alt, så var det ikke meget; og for det fjerde, fordi det var mig, der blev røvet og ikke mig, der røvede.

Det sætter pludselig en grim oplevelse i et helt andet perspektiv.

Det lyder måske lidt overhelligt at anlægge sådan en “det-kunne-være-gået-meget-værre-holdning”, men alligevel tror jeg, at Matthew Henry har fat i det helt rigtige.

Han åbner sig for en mere håbefuldst og lys dimension af livet ved at løfte sit blik til Gud i tak for det, han blev sparet for i stedet for at knurre over det, han blev udsat for.

Prædikerens ord om vore ord og løfter

Refleksioner over Prædikerens Bog 4:17-5:6

Af Louis Nielsen

Vogt din fod, når du går til Guds hus. Det er bedre at gå derhen for at høre end for at bringe offer, som tåberne gør, for de forstår ikke andet end at volde ondt.

Lad ikke din mund løbe og dit hjerte forhaste sig med at fremføre dine ord for Gud, for Gud er i himlen, og du er på jorden! Derfor skal dine ord være få, for med drømmen kommer stor plage, tåbens røst med mange ord.

Når du aflægger et løfte til Gud, må du ikke tøve med at indfri det, for han bryder sig ikke om tåber! Indfri dit løfte! Det er bedre, at du ikke aflægger et løfte, end at du gør det og ikke indfriede det.

Lad ikke din mund bringe skyld over dig, så du siger til sendebudet, at det var uforsætligt. Hvorfor skal Gud blive vred over det, du siger, og ødelægge dine hænders værk? Drømme i mængde er tomhed, det gælder også ord i mængde. Nej, frygt Gud!

Prædikerens Bog 4:17-5:6.

Prædikerens Bog er ikke altid nem at blive klog på; til gengæld er den god at blive klog af. Og det gælder afgjort de

ord, vi har foran os her.

”Guds hus” må være templet, hvis vi går ud fra, at Prædikerens er Salomon, men vi kan uden videre overføre det i vores tid til kirken.

Guds hus er karakteriseret ved, at Gud er der, og vi forventer at møde ham der. Vi kommer for at lytte og for at modtage ord fra ham, ikke for selv at optræde.

Apostlen Jakob er i fuld samklang med Prædikerens, når han formaner os, til ”med sagtnodighed at tage imod det ord, som er indplantet i os” og til at ”være ordets hørere” (1:21 og 22). Vi kan også sige, at han er i samklang med Jesus, som gang på gang efterlyste de lyttende og modtagende ører.

At der kunne blive ”bragt ofre” var en af templets vigtigste funktioner. Men det er ikke ligegyldigt med hvilken ånd, man bragte sine ofre.

Det ceremonielle kunne udvikle sig til en gudsdyrkelsen uden nogen egentlig tanke på Gud. Når det skete, var der snarere tale om afgudsdyrkelse end om tilbedelse af den sande Gud.

Det minder Bibelen os om igen og igen, fx. David i Salme 51:18-19 og Jesus i Matt 5:23-24.

Det at praktisere en gudsdyrkelse

med den lære og de traditioner, som er knyttet til den, er vigtigt, men det må ikke træde i stedet for næstekærlighed og den ”ydmyge vandren med Gud”.

Vi fristes hele tiden til at tro, at det ceremonielle liv i kirken er vigtigere end at være disciple af Jesus og leve med ham i hverdagslivet.

Prædikerens minder os om, at det er, hvad ”tåben gør”. Han søger templet og bringer Gud et offer samtidigt med, at han i næste øjeblik bedrager sin næste i handel og overfuser ham med sprogets værste glosor. Sådan bør det naturligvis ikke være.

Bønner som pynt

”Lad ikke din mund løbe og dit hjerte forhaste sig med at fremføre dine ord for Gud”.

Templet kaldes også ”et bedehus for folkene”. Prædikerens advarer mod tankeløse bønner, som man japper af, bønner som pynt kun for at tage sig ud for mennesker, bønner hvor man gør sig mere from end man er.

Jesus advarer også mod at ”lade munden løbe” og mod at tro, at vi bliver bønheorte på grund af vore mange ord (Matt 6:7). Gud skal ikke overtales.

Bøn er ikke at vinde Gud over på sin side for at få Gud til at stille sin magt og kraft til rådighed for os, så vore ønsker og vor vilje kan blive opfyldt.

Bøn er ”at tale jævnt med Gud, som barnelæber gør hver dag”. Bøn er ikke letsindigt at love Gud en masse ting, som vi alligevel inderst inde ved, at vi ikke vil opfylde.

Ærefrygt for Gud

”Gud er i himlen, og du er på jorden”

Ærefrygt for Guds majestæt skal være vor holdning, når vi træder frem for Gud.

Bøn er tillidsfuld adgang til Guds nærvær, frimodig indgang i helligdommen, (Rom 5:1; Heb 4:14-16). Jesus lærte sine disciple både at kalde Gud ”Fader”, men han lod dem også tiltale Gud, som den der er i Himlen.

Men tillid og frimodighed udelukker ikke ærefrygt og respekt, tværtimod går de hånd i hånd. For det er virkelig Kongen, alle tings skaber og jordens dommer, vi møder, når vi beder, ingen anden. Den vished sætter sit spor i den måde, vi beder på.

Gud er ikke en af vore kammerater, han ”er Gud om alle land var øde, Gud om alle mand var døde; ”Gud højlovet i evighed”, som det hedder hos Paulus.

Måske kan Prædikerens ord om, at ”Gud er i himlen, og du er på jorden” også tolkes om den forskel i perspektiv, der er, når Gud og vi ser tingene.

Vi ser alt som hervedefra (”under solen”); Gud ser oppefra (fra Himlen); vi ser alt ud fra tidens perspektiv, han ser fra evighedens. ”Jeres planer”, siger Herren i Es 55:8-9, ”er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres”.

Gode ord at blive sat på plads af, når vi nok alt for ofte tror, at vi kender Guds tanker og forstår hans veje.

”

Bøn er ”at tale jævnt med Gud, som barnelæber gør hver dag”.

”Derfor skal dine ord være få”. Gud ser klarere klarere end os og behøver ikke lange udredninger fra os. Umiddelbart ser han, hvad der rører sig i vore hjerter. I forholdet Gud er vi ikke en slags advokater, som må fremstille sagen så den ser bedst mulig ud for at vinde gehør og goodwill.

Drømme og mange ord

”For drømmen kommer med stor plage, tåbens røst med mange ord”.

Ordene er vanskelige at forstå i vor autoriserede oversættelse. Oversættelsen i ”Begyndelsen og Tænkeren” er mere klar: ”For ligesom mange bekymringer fører til onde drømme, fører mange ord til dumme udtalelser” eller i Bibelen på Hverdagsdansk: ”Har man for mange bekymringer, kan man få mareridt. Bruger man for mange ord, kan man komme til at fortale sig”.

Drømme kan have flere ansigter, både lysende og smilende og alvorstunge og fortrukne. Drømme om lykke og rigdom. Men drømme kan også være virkelighedsfortrængning, onde og mareridtsfremkaldende.

Bekymringer og uro kan give onde drømme - sådan er det også med mange ord i vore bønner, de fører nemt til fortalelser, som igen kan give anled-

ning til sjælevé.

Her er der visdom at hente hos Jakob, som taler om selviske bønner, som er dikteret mere af vore lyster end af ønsket om at gøre Guds vilje (Jakob 1:4; 4:1 ff.).

Bøn frembærer vi i ord, men vi kan også bede uden ord. Ordene er aldrig det vigtigste element, og vi behøver ikke indøve vore bønner, som vi over os på at fremføre en tale. Vi behøver ikke fremstille os som mere fromme end dem, vi egentlig er.

Jesus siger, at hedningerne mener, at de bliver hørt for deres mange ord, men sådan er det ikke med jeres himmelske Fader; han kan I tale ligefrem til, og jeg vil nu vise jer, hvad der er vigtigt, og hvordan I skal bede. Og så gav Han dem Fadervor.

Faren ved et løfte

”Når du aflægger et løfte til Gud, må du ikke tøve med at indfri det, for han bryder sig ikke om tåber! Indfri dit løfte! Det er bedre, at du ikke aflægger løfte, end at du gør det og ikke indfrir det. Lad ikke din mund bringe skyld over dig, så du siger til sendebudet, at det var uforsætligt. Hvorfor skal Gud blive vred over det, du siger, og ødelægge dine hænders værk?”

Aflæggelse af løfter er en praksis, som er ret udbredt især i Det Gamle Testamente. Patriarken Jakob aflagde løfter til Gud, løfter som også var betinget af, at Gud gjorde sit.

Gud er løfternes Gud, men han har noget at have løfterne i, nemlig sig selv som den evigt uforanderlige, den hvis planer og forsæt står fast. Han som aldrig lyver, og som har magt til at gennemføre indtil sidste punktum, hvad han har lovet.

Med os mennesker er det anderledes. Dels mener vi ikke altid, det vi har lovet; vi kan fortryde; en fortrydelsesret er der indbygget i alle aftaleforhold.

Dels formår vi ikke altid at opfylde, hvad vi har lovet; vi kan være døde inden, eller andre svagheder i os eller i vore omstændigheder kan hindre, at vore løfter bliver indfriet.

På en måde er et løfte fra vor side en slags "tagen veksler" på fremtiden, den fremtid, som vi ikke har råderet over. Vore løfter vil altid have et element af forbehold over sig. Nogen gange aflægger vi også løfter i kådhed og letsindighed.

Jesus talte om, at et "ja" skal være et ja, et "nej" et nej. Det gælder i vore relationer til vore medmennesker. Også her er det at bryde et tilsagn en alvorlig sag. Det er at svigte medmenneskets tillid. Og som regel har vi jo ingen tvingende grunde til ikke at holde vore aftaler. Ren bekvemmelighed fra vor side afgør ofte sagen.

Tillid frem for løfter

Når vi kommer i ydmyghed og selverkendelse foran Gud, bør vi være forsigtige med at aflægge løfter til ham. Det er heller ikke, hvad Gud fordrer af os.

Hans ønske er, at vi stoler på hans ord og lever vort liv i tillid til og afhængighed af ham. Vi kan ikke love os

”

Når vi kommer i ydmyghed foran Gud, bør vi være forsigtige med at aflægge løfter til ham.

til at opnå Guds gunst. Vi har ikke noget at handle med, og alene tanken om at ville handle med Gud er uværdig.

Alligevel kan der være situationer, hvor vore hjerter og vor kærlighed tilsiger os at aflægge et løfte. Men også da vil vi være afhængige af Gud for overhovedet at kunne holde vort løfte. Og vor bøn må være, at Gud vil hjælpe os til at holde, hvad vi har lovet ham, koste hvad det vil.

At afgive løfter uden omtanke anbringer os i kategorien af tåber, de som ikke tager Gud højtideligt og lever deres liv som om, han slet ikke er til.

Den ægte vare

"Drømme i mængde er tomhed, det gælder også ord i mængde. Nej, frygt Gud!"

Begyndelsen og Tænkeren har her: "Mange drømmerier fører til overfladiskhed og ligegyldig snak. Adlyd derfor Gud"; Bibelen på Hverdagsdansk siger: "Dagdrømmeri og tomme ord fører kun til skuffelser. Hav hellere ærefrygt for Gud."

På mange måder handler hele det

afsnit af Prædikerens, vi har reflekteret over, om at være "den ægte vare". Den risikerer nemt at blive erstattet af en pseudovirkelighed, en slags hjemmelavet religion, hvor vi tror, at Gud er os nær og at vi er nær ham, men hvor vi i virkeligheden bedrager os selv.

Med floskler kan vi holde det selvbedrag kørende, for vi forledes meget let til at tro, at behersker vi ordene, så er alt vel. Men sådan er det jo ikke.

Derfor er Prædikerens advarsel mod selvbedrag yderst relevant for os kristne. For som drømme, der fortrænger virkeligheden er tomhed og luftighed uden substans, således er det også med ord i mængde, med mediernes illusions-skabende fortællinger, politikernes valgtaler og retoriske udfoldelser og beklageligvis ikke så sjældent med præsternes prædikener.

Midt i det skal vi ikke overse vore egne hjerters bedrageriske tale. Alternativet – og det eneste, som kan frelse os fra forførelse og bedrag – er "Frygt Gud", at vi bevarer i hjertet en kærlighed til sandheden og beder Gud om, at han vil lede os frem ad sandhedens vej, sin sandheds vej.

Fra Helvedes Blækhuis

Brev 13: Om at komme til sig selv og blive sig selv

Af Louis Nielsen

Fra Fangegarns sidste brev til dette er der sket noget stærkt foruroligende – set fra Helvedes synsvinkel – ”manden er smuttet mellem fingrene på dig”, mellem fingrene på fristerdjævelen.

Som ved de senere breve må jeg erkende, at jeg har svært ved hele vejen at følge Lewis’ tankegang.

Ifølge Fangegarn har ”en ny omvendelse” fundet sted, og ”patienten” har ”fundet nåde”.

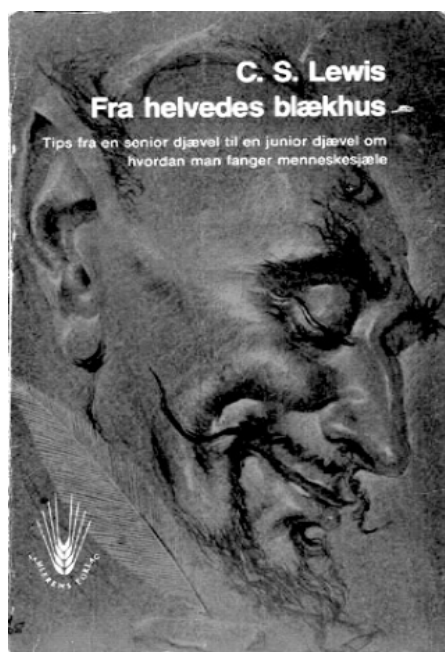
Vejen dertil synes knapt så dramatisk. ”Patienten” har fundet sig selv, genopdaget ting, som før gjorde ham glad og har dermed også afsløret forstillelsen og løgnen i det liv, han nu over en længere periode havde levet.

”Du tillod”, skriver Fangegarn ”din patient at læse en bog, han virkelig nød, og lod ham gøre det, fordi han kunne lide den og ikke for med held at kunne optage en spirituel drøftelse af den sammen med sine venner.

Dernæst lod du ham få lov til at gå ned til den gamle mølle og drikke te der – spadserer gennem et landskab, han virkelig holder af, og det ganske alene. Med andre ord du lod ham få to ægte nydelser. Var du virkelig så uvidende, at du ikke så faren i det?”

Mange af os har det svært med kærligheden til en selv og til nydelser. (Se f.eks. 1 Tim 4:1 ff.)

På sin vis taler Jesus en del om selv-

fornægtelse og om ”at tage korset op og følge ham”, ja taler ligefrem om at ”hade sit liv i denne verden” (Joh 12:25). På den anden side syntes han ligesom Paulus (se Ef 5:29-30) at tage det for givet, at vi elsker os selv og forlanger ikke, at vi skal ophøre med det, men at vi skal elske vor næste lige så meget, som vi elsker os selv (Matt 19:19; 22:39).

Nogle kristne ser måske ligefrem selvhadet som en betingelse for at blive en kristen, og nægtes kan det ikke, at kærligheden til selvet kan blive en stor hindring for at gå ind i Guds rige.

Evangelierne advarer os mod at elske os selv så meget, at vort jeg bliver en afgud og indtager Guds plads. Men en vis kærlighed til sig selv, selvrespekt og værdighed er det nu værd at værne om, og generelt har det ikke Det Nye

Testamente imod sig.

Dermed er der også skaffet plads til de sande glæder og nydelser og til et vist mål af selvudvikling, men ikke til egotripperi og selvhøjtidelighed.

At være dem vi er, og som Gud har skabt os, er et ideal, vi skal lægge os på sinde.

”Naturligvis” skriver Fangegarn, ”ved jeg, at Fjenden også ønsker at få mennesker til at tage afstand fra deres eget jeg, men på en anden måde. Husk altid, at han virkelig kan lide de små kryb og sætter urimelig pris på, at de er forskellige fra hinanden – har hver sin personlighed.

Når han taler om, at de skal miste deres eget jeg, mener han blot, at de skal lade hånt om egensindighedens protest; når de har gjort det, giver han dem virkelig hele deres personlighed tilbage og praler (i fuld oprigtighed er jeg bange for) med, at når de er hans fuldt og helt, vil de være mere sig selv end nogen sinde før.

Deraf følger, at medens han fryder sig over at se dem underordne selv deres uskyldige ønsker under hans vilje, hader han at se dem styre bort fra deres sande natur af en hvilken som helst anden årsag. Og det må vi altid opmuntre dem til at gøre.

Et menneskes dybeste tilbøjeligheder og impulser er det råmateriale, det udgangspunkt, fjenden har udstyret ham med.

At få ham bort fra det er derfor altid

et point til os; selv med hensyn til ligegyldige ting er det altid ønskeligt at sætte verdens målestok eller skik og brug eller moden i stedet for et menneskes egne virkelige sympatier eller antipatier. Jeg for min part vil føre dette meget vidt”.

Følger verdens målestok

Det er ord, som er gode at få forstand af. Det er også værd at tænke over, hvor meget ”verdens målestok, skik og brug og moden” fylder i vor verden. Gedigen kristen tænkning over tidens udfordringer har ikke så fremtrædende en plads, som den burde have.

Måske kan det synes at være periferer områder, men hvorfor tænker kristne politisk så ens og så lig bestemte partier, hvorfor er vores holdninger til sociale spørgsmål som regel domineret af ”borgerlig” tænkning?

Hvorfor er det, at vore unge generelt følger i sporene af andre unge, når det gælder musikstil og generelt deler den holdning til kærlighed og ægteskab, som filmverdenen præsenterer?

Hvorfor indretter vi vort familieliv helt som andre familier gør, hvorfor er det obligatorisk for os at komme tre gange på ferie om året, hvorfor er rødvinsekulturen blevet så almindelig blandt kristne, hvorfor synes vi, det er helt i orden at bruge flere tusinde kroner på en gourmetmiddag og så videre og så videre.

Ja jeg ved, at jeg lyder snerpet, og også i lyset, hvad jeg ellers har skrevet i

dette essay en anelse selvmodsigende, og måske som om jeg sætter mig som dommer over andre, hvad jeg bestemt ikke vil, men spørgsmålene er vel værd at værd at gennemtænke.

Hvorfor gør jeg disse ting? Gør jeg dem, fordi jeg holder af at gøre dem og de opbygger mig menneskeligt og åndeligt, eller gør jeg dem bare fordi, at sådan gør man nu engang?

Ordets gørere

Til sidst spørger Fangegarn:

Nu står der tilbage at overveje, hvordan vi kan råde bod på denne katastrofe. Og hans kontante udmelding lyder: Det vigtigste er at forhindre, at han foretager sig noget. Det spiller ingen rolle, hvor meget han tænker på denne nye anger, så længe han ikke omsætter sine tanker i handling.

Lad bare det lille bæst vælte sig i sin anger. Lad ham bare, hvis han har lidt talent i den retning, skrive en bog om det hele; det er ofte en udmærket måde at ødelægge spireevnen i den sæd Fjenden strør i et menneskes sjæl. Lad ham gøre hvad som helst – bare ikke handle.

Det er barske ord, men desværre også sande ord. Alt for mange eksempler, også fra mit eget liv, bekræfter dem. Jakob slår dem fast:

”Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv. Den, der er ordets hører, men ikke dets gørere, ligner en, som betragter sit eget ansigt i

et spejl: Han betragter nok sig selv, men går bort og har straks glemt, hvordan han så ud. Men den, der fordyber sig i frihedens fuldkomne lov og bliver ved den og ikke er en glemsom hører, men en gerningens gørere, han skal være salig ved det, han gør.” (1:22-25).

Jesus talte om nogle, som hørte ordet, men uden at ordet satte frugt i deres liv. Paulus taler igen og igen om det at bære frugt. Og Jesus understregede i sin lignelse om vintræet (Joh 15), at formålet med at være en gren på vintræet, være en gren på Ham, er at vi skal bære frugt.

Vi, som holder af Guds ord og som forkynder det og undervise andre i det, står i en særlig fare for at forsømme, at det får de personlige implikationer i vort liv. Alt for let forledes vi til at tro, at det at forstå, diskutere og proklamere det, er det samme som at lade det få herredømmet over os, så vi forvandles og bliver andre mennesker derved.

Men ordet er bestemt til at indtage os, ikke kun indtage vort tankeliv og intellektuelle liv, men til at ændre os og forny os ved også at indtage vort handlingsliv og viljesliv. Alt for ofte bliver det ved de gode forsætter.

Hvor mange kampagner om evangelisation er der ikke blevet ført i tidens løb uden, at det har sat sig spor i kirkernes liv. Hvor meget nemmere er det ikke at bevæge sig den modsatte vej? Helvede ved godt, at vi har et ømt punkt her, og benytter sig af det.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole.

Sekretariatet og ekspedition v. Henning Lütje, henninglyt@gmail.com, Hallandsparken 64, 2630 Taastrup tlf. 74415540. Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid í Hjöllum Christensen. Udgivelse: Bladet udgives 3 gange om året. Årsabonnement: 125 kr.

Hjemmeside: www.kristentperspektiv.dk